

gaa med denne Lov som i sin Tid med Hundeloven, og det vil være til liden Ære for Rigsdagsmændenes sunde Sans. Der kan maaske ud af det foreliggende Lovforslag komme nogle brugelige Linier i en Paragraf eller to, men ellers er det min Mening, at saavel Dyrene som Sagen i sin Helhed vil være bedst tjent med, at Forslaget ikke bliver til Lov. Man kan naturligtvis kun paaskønne det gode Hjerte hos de ærede Forslagsstillere og dem, der har fremkaldt dette Forslag, men jeg synes ikke, at Forslaget vidner om nogen praktisk Forstaaelse af hele dette Forhold.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Marott): Vi Forslagsstillere har, synes jeg, Grund til ikke at være utilfredse med den Behandling, Lovforslaget har faaet. Der har fundet en forholdsvis stor Debat Sted, og samtlige Partiordførere har udtalt deres Tilslutning til Lovforslaget i Almindelighed og givet Tilsagn om Medvirken til, at der kan komme en Lov ud deraf. Selvfølgelig har vi ventet Kritik af Lovforslaget her i Folketinget. Det er jo i Virkeligheden en ny Sag, der her tages op til Lovgivning, nemlig Dyrebeskyttelsen i Almindelighed. Naar Folketinget tidligere har forhandlet om Dyrebeskyttelsen, har det været om enkelte Sider af den, først og fremmest om Spørgsmaalet om Transport af Dyr. At en saadan forholdsvis ny Sag som den her foreliggende sægger til nogen Modsigelse, første Gang den behandles, er meget naturligt og meget forstaaeligt, men jeg haaber som andre Talere, at det skal lykkes os at faa et godt Resultat ud af Forhandlingerne om dette Lovforslag.

Den højtærede Justitsminister kritiserede enkelte af de foreslaaede Bestemmelser, men udtalte ved Siden heraf utrykkelig Ønsket om, at det maatte lykkes ved Forhandling i et Udvalg at faa noget positivt ud af denne Sag, og han fremhævede adskillige Bestemmelser som nyttige og forstandige. Selvfølgelig er der, naar man skrider til en forholdsvis ny Lovgivning som denne, altid noget, der kan tvistes om. Der er f. Eks. Bestemmelsen i § 3, der forbyder at slaa med haarde, spidse eller skarpe Genstande. Denne Bestemmelse har saavel den højtærede Minister som andre Talere dvælet ved. Det forekommer mig imidlertid, at det er rigtigt og nødvendigt i en Lov om Dyrebeskyttelse at indsætte en saadan Bestemmelse. Det siges at være almindeligt f. Eks. her i Byen, at bølge-

agtige Kuske sætter et Søm i Piskeskaffet for derved lettere at kunne drive Hestene frem. I det hele taget kan vi vistnok være enige om, at Dyrene prygles meget mere end nødvendigt. Vi kan f. Eks. se, at det hos visse Kreaturtrækkere — ikke dem alle, der er nu om Dage ogsaa ordentlige og pæne Mennesker blandt dem — ligefrem er blevet en Vane ustandseligt at slaa løs paa Dyrene, naar de fører dem gennem Gaderne. Eller naar et Par Heste bliver bange for et eller andet, saa kan man se, hvorledes Kusken ligefrem i Galskab slaar løs paa dem, skønt det ganske sikkert har den modsatte Virkning af den tilsigtede.

Hvad i det hele taget de Bestemmelser angaar, som de Herrer har ment var alt for ubestemte og flydende, skal jeg sige, at Forbilledet for dem har jeg hentet i den norske Plakat, som traadte i Kraft i Marts 1908, og som var udstedt i Henhold til Lov af 22. Maj 1902 om den almindelige borgerlige Straffelovs Ikrafttræden. I denne norske Lov — det beder jeg ganske særlig den højtærede Justitsminister bemærke — findes netop saadanne Bestemmelser som de i dette Lovforslags § 3 anførte, foruden adskillige andre Bestemmelser, som jeg ogsaa har taget Hensyn til, da dette Lovforslag blev udarbejdet. Disse Bestemmelser, som man her mener er alt for ubestemte og flydende, kan man godt bruge oppe i Norge, og jeg tror ogsaa, at det vil være muligt at bruge dem her i Danmark. Men i det hele taget mener jeg, at det vil være vanskeligt at give en Lov om Dyrebeskyttelse, hvor hvert eneste strafbart Forhold er præciseret. Udtrykket, at Dyrene skal have tilstrækkelig Føde under Transporten, er af en Taler blevet betegnet som umuligt, idet vedkommende Medlem spurgte: Hvad er tilstrækkelig Føde? Dette er den Slags Ting, som man altid i Praksis maa vide og kan vide. De Forseelser, som skal straffes i Henhold til denne Lov, vil jo altid blive bedømt efter deres konkrete Beskaffenhed, efter de Forhold, hvorunder de er begaaede, og saa vidt jeg ved, har vi her i Landet overordentlig mange Lovbestemmelser, ved hvilke der er et temmelig vidt Spillerum, men hvor man maa gaa ud fra, at det er Domstolenes Sag at træffe det rette, naar de skal dømme i Henhold til den paagældende Lov. Saaledes mener jeg ogsaa, at det vil vise sig, naar vi faar en Lov om Dyrebeskyttelse, at det ikke er alle Ting, man kan give afgørende Bestemmelser for, men at der altid vil være et vist Spillerum. Det gælder Lovforslagets § 3 og et Par af de følgende